

На другия денъ — 7 Августъ въ 9 часътъ вечерята, пакъ въ войнишкитѣ си дрѣхи се яви при менъ вѣстовоя ми Павелъ Николовъ и съ първия погледъ още въ очитѣ му познахъ, че той е изпълнилъ задачата си. Съ явно удоволствие, че е изпълнилъ единъ свещенъ дългъ и заповѣдта на началника си точно, докладва ми слѣдующето:

— „Господинъ Капитанъ, прѣди да се съмне, азъ стигвахъ въ София; боейки се да не изпусна случая, макаръ че ми се много спѣше, не отидохъ никъдѣ да полегна, а още отъ тъмно захванхъ да обикалямъ около двореца; цѣлъ денъ чакахъ — нѣма нищо. Тамъ и ядохъ, като си купихъ отъ продавачитѣ по улицитѣ единъ хлѣбъ и го изѣдохъ открака. Слѣдъ обѣдъ, около два часътъ, дойде въ двореца единъ фѣйтонъ, слѣдванъ отъ нѣколко конвойни. Не се мина много и Негово Височество, заедно съ още единъ офицеръ, който много приличаше на Него, излѣзнихъ изъ дѣсната врата, азъ тичешкомъ се приближихъ отъ дѣсната страна на фейтона, коларътъ, безъ да спира, за малко покара шагомъ и Княза взе писмото, гледайки ме внимателно отъ горѣ до долѣ, турна го въ задния джѣбъ на китела Си и фейтона бърже улѣтѣ. Струва ми се, Той ме позна, че съмъ войникъ“.

Това момче не бѣ способно да излъже, особено мене, на когото истински бѣ прѣданъ и високо цѣнѣше мойта къмъ него обичъ за честността му и прѣдаността. За това безусловно му повѣрвахъ и поблагодарихъ. Азъ тѣй много се зарадвахъ, щото съ нетърпение отидохъ, на мѣрихъ Маркова и му казахъ за извършеното. Това бѣ за него единъ истински радостенъ сюрпризъ.